

עפ"ג 58281/10/15 - אושר שרעבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 58281-10-15 שרעבי(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 112245/2015

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערער: אושר שרעבי (עציר)
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

המערער הורשע בבית משפט קמא על סמך הודייתו בשלוש עבירות:

התפרצות למגורים כדי לבצע עבירה, עבירה על סעיף 406ב' לחוק העונשין;

גניבה, עבירה על סעיף 384 לחוק;

וכן תקיפה סתם עבירה על סעיף 380 לחוק.

כתב האישום מתעד אירוע שאירע ב- 13.3.15. המערער התפרץ לביתם של המתלוננים בתיק זה בכך שחתך חלון מטבח ונכנס פנימה, המערער לקח ארנק שהיה מונח במקום ובכך גנב אותו. החומרה המיוחדת בתיק זה עניינה בכך שבני הבית היו בזמן האירוע בתוך הדירה. נציין בהקשר זה כי הפריצה התרחשה בשעה 02:40 לפנות בוקר. המתלוננת, בעלת הבית, הבחינה במערער בחדר השינה וצעקה לעברו, המערער התחיל להימלט מהמקום והמתלונן החל לרוץ אחריו. כאשר הגיע לדלת הדירה התקרב אליו המתלונן, ניתן היה לצפות כי המערער יברח אז, אלא שלא כך נהג אלא תקף את המתלונן בכך שהיכה בו במכת אגרוף בפניו. לאחר מכן המשיך להימלט, עבר את חצר הבית וכשהגיע לשער תקף את המתלונן בשנית בכך שדחף אותו, המתלונן אחז בנאשם עד אשר שניהם נפלו לקרקע והמערער המשיך להכות בו במהלך האירוע.

בית משפט קמא (כב' השופט ד' בארי) קבעי שלושה מתחמי ענישה. באשר לעבירת ההתפרצות קבע בית המשפט כי המתחם הראוי בתיק זה, בנסיבותיו, נע בין 20 ל- 40 חודשי מאסר. באשר למתחם הענישה בעבירת התקיפה העמיד בית משפט קמא את המתחם על 6 עד 12 חודשי מאסר ובאשר לעבירת הגניבה בין 4 ל- 8 חודשי מאסר. בסופו של יום הגם שקבע 3 מתחמים, הטיל בית משפט קמא עונשים נפרדים שיחפפו זה לזה כך שהעונש שהוטל מבטא את כל שלוש העבירות ושלושת המתחמים, כפי שנקבעו על-ידי בית משפט קמא. סה"כ הטיל בית המשפט על המערער 24 חודשי

מאסר.

נגד המערער היה תלוי ועומד מאסר על תנאי, ליתר דיוק שני מאסרים על תנאי שהוטלו עליו בני 9 חודשים ו-12 חודשים. בית המשפט הפעיל את המאסרים על תנאי בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק הנוכחי, כך שסה"כ יהא על המערער לרצות 36 חודשי מאסר בפועל.

על הענישה הערעור בפנינו.

את הדגש שמה באת כח המערער על שני היבטים:

האחד, לענין מתחם הענישה, לשיטתה של הסנגורית מדובר באירוע אחד וכך היה על בית משפט לראות אותו. שגה בית משפט קמא כאשר התייחס לכל עבירה כאל אירוע נפרד והדעת נותנת, כי הענישה הושפעה מכך, לפיכך, ולו מטעם זה, יש מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

באת כח המערער הפנתה לענין זה לפסיקה המצביעה על כך, שכל שלוש העבירות בתיק זה צריכות יהיו להיחשב כאירוע אחד.

הטעות השניה שאליה מפנה הסנגורית היא, כי בית המשפט קבע מתחם באשר לעבירת ההתפרצות העולה על המתחם שלו עתרה התביעה. ככלל בית המשפט אינו מחמיר מעבר למה שמתבקש ומשכך, היה מקום להסתפק במתחם שעליו הצביעה התביעה, במיוחד כך כאשר בית המשפט כאמור קבע שלושה מתחמים.

שקלנו את טיעוני הסנגורית ולאחר שעשינו זאת דעתנו היא, כי אין מקום להתערב בענישה.

אנו מוכנים לקבל את הטענות כי מדובר באירוע אחד והיה מקום לקבוע לגביו מתחם אחד. יחד עם זאת, בסופו של יום מונחת בפנינו השורה התחתונה, קרי התוצאה העונשית הקונקרטית אליה הגיע בית משפט קמא. בית המשפט, הגם שקבע שלושה מתחמים, הטיל עונש אחד. איננו סבורים כי עצם קביעתם של שלושת המתחמים השפיעה במקרה זה והביאה להחמרתו של העונש הכולל שניתן בגין כל שלביו של האירוע. עונש של 24 חודשי מאסר הוא עונש הולם וראוי למעשה העבירה בנסיבותיו. מה נעשה לו, למערער, האירוע אכן מורכב משלושה שלבים, ההתפרצות, התקיפה בפעם הראשונה, התקיפה בפעם השניה כאשר בתווך נמצאת גם הגניבה שהתרחשה במהלך השלב הראשון. המערער הוכיח חוסר מעצורים מוחלט ומשכך, מן הראוי היה שהענישה תיתן ביטוי להיבט זה.

אנו רואים להוסיף כי התקיימו במקרה זה, באשר לעבירת ההתפרצות, רכיבי חומרה נוספים, לענין זה אנו מפנים לשעה שבה התבצעה הפריצה, שעה שצפוי היה כי בני הבית ישהו בבית. מדובר בבית שהיו בו ילדים בזמן האירוע (ר' פרוטוקול מיום 11.10.15) המתלונן אמר בבית המשפט: **"עברתי טראומה. זו טראומה לילדים, לאישה, אני והבטחון. אני יכול לדבר שעה על הטראומה שעברנו וכמה שהוא ישב בכלא זה לא יעזור לנו"**.

אירוע התפרצות שבמהלכו תוקף הפורץ את בעל הבית או את יושבי הבית, צריך להידון בצורה אחרת ושונה. רף החומרה עולה וכאמור הענישה צריכה לשקף זאת. אם ככלל עבירת ההתפרצות כוללת בתוכה גם את העבירה של הפגיעה בשלומם של בני הבית, הרי במקרה הנוכחי אין מדובר רק בהיבט תיאורטי אלא בהיבט ממשי. לפיכך, כאמור,

עונש של 24 חודשים בגין כל האירוע הוא עונש מידתי וראוי.

באשר להפעלתם של המאסרים על תנאי, המאסרים על תנאי הוטלו על המערער זמן לא רב לפני כן. גיליון ההרשעות מצביע על כך שהוא שב ומבצע עבירות כל אימת שהוא משתחרר. למערער הרשעות רבות ביותר בעבירות רכוש, שעל כן חסד נעשה עמו כאשר בית המשפט הפעיל את שני המאסרים על תנאי בחופף זה לזה.

הסנגורית טענה בהקשר זה כי מקובל, כי כאשר מוטלים שני מאסרים על תנאי באותו תיק עצמו, נוהגים בתי המשפט להפעיל אותם בחופף זה לזה. אכן כך, אולם אין זו זכות מוקנית העומדת לנאשם וקיימים גם המקרים אשר בהם בית המשפט מפעיל זה לצד זה עונשי מאסר על תנאי שהוטלו באותו תיק. במקרה הנוכחי לא כך נהג בית המשפט שכאמור חפף אותם זה לזה והורה על הפעלתם באופן מצטבר למאסר שהוטל בתיק הנוכחי.

התוצאה היא כי לא מצאנו לנכון להתערב ואנו דוחים את הערעור.

במקר

ניתן והודע היום ו' כסלו תשע"ו, 18/11/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד